

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/122/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818202743
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3818202743.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: E. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX/X, F., zastúpenému J., s.r.o., so sídlom W. X/A, U., IČO: XX XXX XXX., proti žalovanému: U. B. J., a.s., so sídlom Q. XXXX/XXX, H., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpenému: I. P. G. s.r.o., so sídlom X. E. XXX/XX, Q., o zaplatenie 2.398,01 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 23. januára 2019, č. k. 9Csp/57/2018-86, takto

rozhodol:

Odvolanie žalobcu ako oneskorene podané **o d m i e t a .**

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach - vyhovujúcej (výrok I.) a závislej o trovách konania (výrok III.) **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á n á r o k** voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 61,5%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 1.936,28 eur s 5% úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 13.05.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol o trovách konania medzi stranami sporu tak, že žalobca má nárok na ich náhradu voči žalovanému v rozsahu 61,5%.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 11.06.2018 domáhal zo strany žalovaného zaplatenia sumy 2.398,01 eur s príslušným úrokom z omeškania dôvodiac, že dňa 10.01.2014 uzatvoril so žalovaným zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver v celkovej výške 6.660,- eur, na ktorý už žalovanému napriek tomu, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, keďže v zmluve absentujú obligatórne náležitosti dané ustanovením § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a tiež je tam uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, zaplatil na úver celkovo sumu 9.058,01 eur, teda nad rámec sumy 6.660,- eur ako istiny, mu uhradil čiastku 2.398,01 eur, a vzniklo tak na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie v tejto výške, ktoré žiadal vydať. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, tvrdil, že zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti a RPMN bola v zmluve uvedená správne. Úver tak nemožno považovať za bezúročný a za bez poplatkov. Súčasne však vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalovaný ako obchodná spoločnosť s predmetom podnikania okrem iného aj poskytovanie spotrebiteľských úverov a pôžičiek nebankovým

spôsobom uzavrel dňa 10.01.2014 so žalobcom ako fyzickou osobou zmluvu o hotovostnom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej poskytol žalobcovi úver vo výške 6.660,- eur, ktorý úver sa zaviazal žalobca zaplatiť v mesačných splátkach po 284,07 eur, pri počte splátok 36, pri ročnej úrokovej sadzbe 28,1%, RPMN od 31,4% do 33,8%, priemernej hodnote RPMN 12,84 % a celkových nákladoch spotrebiteľa 9.982,08 eur, v lehote splatnosti 36 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15-teho dňa v poslednom mesiaci, pričom v bode 41/ zmluvy pri termínoch splatnosti splátok je odkaz pod hviezdičkou, kde je uvedené, že klient je povinný splácať úver, a to v pravidelných mesačných splátkach, a to počínajúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru, pričom prvá splátka je splatná práve po prvom mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Ak nasledujúci kalendárny mesiac po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15-ty deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Pod bodom 49 zmluvy sa dohodlo poistenie výdavkov, že klient podpisom zmluvy zároveň súhlasí s tým, aby bol poistníkom poistený pre prípad smrti následkom úrazu alebo invalidity následkom úrazu. Úhrada za poistenie štandard je 5,30 eur, 1,9 % z pravidelnej mesačnej splátky bez poistenia. Tiež uzavreli dohodu o možnosti zmeny výšky a počtu splátok. Výška kreditného limitu bola dohodnutá na 500,- eur, ročná úroková sadzba 26,28%, RPMN 43,40%, priemerná hodnota RPMN 25,09%. V závere uvedenej úverovej zmluvy sa drobným a ťažko čitateľným písmom dohodlo, že neoddeliteľnou súčasťou tejto úverovej zmluvy sú úverové podmienky spoločnosti U. B. J., a.s. uvedené na rube tejto listiny, strana 1 a na samostatnom liste strane 2, 3. V konaní nebolo sporné, že celkovo žalobca zaplatil na zmluvu 9.058,01 eur (z poštových poukážok predložených žalobcom mal súd preukázané, že žalobca z titulu uvedeného úveru zaplatil žalovanému v období od 11.06.2016 do 16.05.2018 sumu 1.936,28 eur, platbami čl. 33-34:

- dňa 22.06.2016 vo výške 50,- eur, v dňoch 21.07.2016, 16.08., 26.09., 17.10., 24.11., 19.12.2016,
- tiež v dňoch 15.01., 03.02., 23.02., 16.03., 17.04., 13.06., 14.07., 15.08., 14.09., 13.10., 15.12.2017,
- ďalej 16.01., 22.02., 26.03., 19.04. a 16.05.2018 všetko vo výške po 85,74 eur.

4. Na zistený skutkový stav aplikoval súd prvej inštancie ust. § 52 ods. 1, 2 Obč. zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení zmien a doplnkov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 517 ods. 2, § 100 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2, 3 Obč. zákonníka, s odkazom na ktoré dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti podanej žaloby. Zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú, na ktorú dopadajú normy spotrebiteľského práva a tiež zákon č. 129/2010 Z. z., vo svetle ktorého skúmal, či zmluva obsahuje obligatórne náležitosti dané ust. § 9 ods. 2 citovaného zákona. Posúdil ich absenciu v zmluve, v konkrétnostiach náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 písm. f), j), k), l) (absenciu celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ v spojitosti s úverom zaplatiť, absenciu RPMN, resp. jej nesprávne uvedenie, absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, údaj o dobe trvania úveru a konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) a tiež posúdil, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 2 citovaného zákona), v dôsledku ktorého je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na skutočnosť, že v zmluve uvedený údaj: lehota splatnosti 48 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15.dňa v poslednom mesiaci a veta následne uvedená malým písmom: „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcej splátky je vždy 15.deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka“, nie je naplnením uvedenia zákonných náležitosti zmluvy. Konečná splatnosť úveru musí byť dátumovo presne špecifikovaná, teda musí byť vyjadrená presným dátumom, aby spotrebiteľ mal jasnú predstavu o presnom časovom období, dokedy bude úver splácať. Zmluva tiež neobsahuje správny údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, splácania úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V úverovej zmluve sa takýto podrobný údaj nenachádza, a pokiaľ takýto údaj poskytuje veriteľ až v samotnom splátkovom kalendári po uzavretí zmluvy, nie je tento údaj obsiahnutý v zmluve v čase akceptácie zmluvy oboma zmluvnými stranami. V zmluve je ďalej uvedený údaj o RPMN v rozpätí od 31,4% do 33,8 %, pričom následne je uvedená poznámka, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru s tým, že klient súhlasí, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru. V zmysle zákona sa údaj o RPMN musí uvádzať údajom ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru a nie ako rozpätie tohto údaju, pretože v tom prípade tento údaj nie je určitý a konkrétny. Je vecou veriteľa,

že poskytuje úver bezhotovostne na účet spotrebiteľa s tým, že nevie s presnosťou určiť termín poskytnutia úveru. V Hlave 4. Úverových zmluvných podmienok spoločnosti U. B. J. a.s. má navrhovateľ predformulované, že úver je klientovi poskytnutý v okamihu prijatia finančnej čiastky v hotovosti alebo tretím dňom odo dňa odoslania predmetnej čiastky z účtu spoločnosti na bankový účet určený klientom. V danej veci bol úver poskytnutý na účet žalobcu, preto žalovanému musel byť známy presný dátum poskytnutia úveru tak, ako má určené v úverových podmienkach. Žalovanému - veriteľovi nič nemohlo brániť pri jasne stanovených podmienkach a nákladoch úveru uviesť takýto presný údaj o RPMN. Rovnako nemohla byť individuálne vyjednaná dohoda, že klient, teda spotrebiteľ súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru. Takáto zmluvná dohoda je v neprospech spotrebiteľa, ktorý v čase keď podpisuje zmluvu nemá jasnú predstavu o celkových nákladoch spojených so spotrebiteľským úverom tak, ako je v zákone definovaná ročná percentuálna miera nákladov a táto môže byť dodatočne určená jednostranne len stranou veriteľa. Podľa výpočtu RPMN /viď kalkulačne na výpočet RPMN - zdroj internet/ na daný úver, sumu, ktorú mal odporca splatiť a dobu splácania predstavuje RPMN 34,97 %, čo je údaj, ktorý je uvedený nesprávne v neprospech spotrebiteľa /§ 11 ods. 1 písm. d) zákona/. Okrem toho žalobca má pri počte splátok 36 a výške splátky 284,07 eur splatiť celkom 10.226,52 eur, pričom v zmluve je uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom 9.982,08 eur, čo je evidentne nesprávny údaj. Žalovaný podľa obsahu zmluvy jednostranne nanútil žalobcovi poistenie, žalobca podľa obsahu formuláru nemal možnosť odmietnuť poistenie, hoci je tu uvedené, že je dobrovoľné. Celková suma poistného vzhľadom k počtu splátok 36 x 5,30 predstavuje 190,80 EUR, ako poistné z poistnej zmluvy, ktorá nebola vzhľadom na absenciu podstatných náležitostí poistnej zmluvy riadne uzatvorená. Je zrejmé, že žalobca mal platiť aj poplatok za zmenu výšky splátok 1,49 eur v každej splátke, čo predstavuje pri počte splátok 36,- eur sumu 53,64 eur, ktorá suma zjavne nebola zohľadnená v celkových nákladoch spotrebiteľa. Možno mať dôvodné pochybnosti o tom, či ako spotrebiteľ mal záujem o takúto „službu“, keď v čase uzatvárania zmluvy nie je zrejmé, či bude nútený žiadať o zmenu výšky splátok, počte splátok a podobne, nehovoriac o tom, že žalovaný ako veriteľ nevyvažuje tento poplatok žiadnym protiplnením. I z týchto dôvodov musí byť údaj o výške RPMN zjavne určený nesprávne. V zmysle uvedeného súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 zákona, preto patrí žalovanému len suma rozdielu medzi skutočne poskytnutým úverom a splatenou časťou úveru, zvyšok sumy, ktorú mu žalobca zaplatil je bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom k tomu, že v predmetnej veci žalovaný ako veriteľ vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd sa zaoberal posúdením, či tento nárok nie je premlčaný. Súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že súd by na premlčanie práva nemal prihliadať s poukazom na rozpor takto uplatnenej námietky s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaný námietku vzniesol v konaní, v ktorom je predmetom sporu i posúdenie spotrebiteľskej zmluvy a jej súladu s § 9 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pričom zistenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je podmienka uplatňovaného nároku na plnenie. Preto uplatnenie tejto námietky nevykazuje znaky priameho úmyslu poškodiť spotrebiteľa, a preto nie je dôvodný, tak významný zásah do princípu právnej istoty, aký je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. Všetky platby, ktoré vykonával žalobca nad rámec sumy 6.660,- eur (istiny) sú bezdôvodným obohatením na strane žalovaného. Nebolo sporné, že žalobca zaplatil na zmluvu 9.058,01 eur, nad rámec sumy 6.660,- eur uhradil 2.398,01 eur. Platí trojročná objektívna a dvojročná subjektívna premlčacia lehota na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, plnenia ktoré nie sú premlčané sú plnenia žalobcu uhradené v období do dvoch rokov pred podaním žaloby. Pre každé z týchto plnení plyní samostatná premlčacia doba. Pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Táto vedomosť teda mohla vo vzťahu k jednotlivým úhradám nad rámec sumy 6.660,- eur existovať u žalobcu len v čase uskutočnenia každého plnenia. Žaloba v predmetnej veci bola doručená súdu 11.06.2018, preto nároky žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré si mohol uplatniť pred lehotou 11.06.2016, sú podľa názoru súdu s poukazom na vyššie uvedené, premlčané. Keďže k bezdôvodnému obohateniu v tejto časti došlo na strane žalovaného v deň každej vykonanej platby nad sumu 6.660,- eur, súd konštatoval, že žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v celom rozsahu premlčaný dňom 18.03.2018, ako to tvrdil žalovaný s poukazom na to, že pre každú splátku nad rámec sumy 6.660,- eur plyní samostatná doba (žalovaný tvrdil, že keďže žalobca uhradil sumu požičanej sumy splátkou splatnou 18.03.2016, uplynula mu lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia 18.03.2018 a žaloba bola preto podaná po jej uplynutí). Preto súd v časti o zaplatenie sumy 1.936,28 eur - súm uhradených od 11.06.2016, do dňa podania žaloby ako to vyplýva z poštových poukážok, vyhovel, a to v zmysle cit. ustanovenia § 451 ods. 1,2 cit. zákona, vo zvyšnej časti súd žalobu z dôvodu premlčania nároku žalobu

zamietol. Žalovaný sa dostal do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia dňom nasledujúcim po tom, čo mu vzniklo bezdôvodné obohatenie. Žalobca však uplatnil úrok z omeškania od 13.05.2017 s poukazom na doručenie výzvy žalovanému, preto súd priznal úrok z omeškania len v tomto rozsahu v zmysle § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov. O trovách konania sporových strán v predmetnej veci rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 218 ods. 1 veľa druhá CSP. V predmetnej veci bol žalobca úspešný v 80,75%-tách, neúspešný v 19,25 %-tách, čistý úspech predstavuje 61,5 %. Preto mu súd priznal v tomto rozsahu náhradu trov konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalovaný prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zrušenie v dotknutej časti a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne zmenu napadnutého rozhodnutia v odvolaní dotknutej časti (vyhovujúcej - výrok I.) a závislej o trovách konania (výrok III.) s tým, že žaloba bude v celom rozsahu zamietnutá a jemu bude priznaný plný nárok na náhradu trov konania vzniknutých tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP (nesprávne skutkové a právne závery) namietal nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie v tom, že v zmluve absentujú obligatórne náležitosti zmluvy dané platným právnym poriadkom, za existencie ktorých by bolo možné považovať úver za bezúročný a bezpoplatkový a tiež namietal správnosť záveru o nesprávne uvedenej RPMN v neprospech spotrebiteľa. Podľa jeho názoru úverová zmluva je vyhotovená korektné v súlade s platným právnym poriadkom. RPMN uvedená v zmluve zohľadňuje všetky základné podmienky, resp. parametre, ktoré tu boli dané v čase uzatvorenia zmluvy, a to pevne stanovenú výšku mesačnej splátky 284,07 eur, presne stanovený počet pravidelných mesačných anuitných splátok - 36, pevne danú celkovú čiastku splatnú spotrebiteľom 9.982,08 eur, splatnosť splátok vždy k 15.dňu v mesiaci, interval prvej splátky. Nemožno súhlasiť s tým, že nie je akceptovateľné uvedenie RPMN vo vymedzenom rozmedzí od 31,4% do 33,8%. Poukazuje na Smernicu EP a rady 2008/48/ES z 23.04.2008, vychádzajúc z ktorej RPMN má byť uvedená zrozumiteľne a stručne, čo by malo byť rozhodujúcim kritériom pre eurokonformný výklad predmetného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré ukladá povinnosť jej uvedenia. Z uvedeného rozpätia muselo byť žalobcovi jednoznačne jasné a zrejmé, v akej výške sú náklady v zmluve zahrnuté a preto by nebolo správne ani korektné sankcionovať úver bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. V čase, keď sa žalobca rozhodoval, či uzatvorí so žalovaným zmluvu o úvere, mal jasne danú vedomosť, že RPMN môže byť najviac vo výške 33,8%, teda že môže dôjsť k posunu v rozmedzí maximálne 1,4%, a teda sa mohol rozhodnúť, či to bude akceptovať alebo nie, pričom ide o údaj dostatočne určitý, v súvislosti s čím poukazuje na rozhodnutie OS Michalovce pod sp. zn. 19Csp/9/2018, či skutočnosť, že Krajským súdom Trnava v rámci konania vedeného pod sp. zn. 26Co/78/2018 mala byť predložená prejudiciálna otázka Súdnemu dvoru EÚ v znení, či článok 10 ods. 2 písm. g) Smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že túto náležitosť spĺňa zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorej sa RPMN uvádza určitým rozmedzím hodnôt, alebo či sa vyžaduje určenie RPMN len jedným konkrétnym údajom. Pokiaľ súd prvej inštancie mal za to, že v zmluve absentuje uvedenie náležitosti týkajúcej sa výšky, počtu a frekvencie splátok a jej rozkladu, poukázal na rozhodnutie NS SR pod sp. zn. 3Cdo/146/2017, v ktorom bolo zaujaté stanovisko práve k tomuto problému a tiež poukázal na legislatívne zmeny a rozhodnutia iných súdov, v súvislosti s ktorými, ak sa jednou splátkou uhradza istina aj úrok, záväzok je splnený pripísaním sumy úhrady na účet veriteľa, čo znamená, že rozlišovanie danej splátky na časť istiny a časť úroku nemá reálny význam. Pokiaľ ide o dobu trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti, doba trvania je stanovená počtom splátok 36 mesačných splátok, z čoho musí byť spotrebiteľovi zrejmé, že zmluva trvá 60 mesiacov. Poukazuje tiež na novú právnu úpravu rovnako ako v prípade rozkladu splátok, na základe ktorej došlo ku dňu 01.05.2018 k zmene znenia ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čo bolo v danej veci nepochybne podľa jeho názoru dodržané, v súvislosti s čím tiež poukazuje na rozhodnutia iných súdov. V konečnom dôsledku v odvolaní sa venuje ním vznesenej námietke premlčania uplatneného nároku, poukazuje na rozhodnutia iných súdov, príkladom KS Žilina sp. zn. 8Co/216/2016, KS Trenčín sp. zn. 17Co/315/2017, OS Liptovský Mikuláš sp. zn. 5Csp/30/2017, NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011 a ďalšie, v ktorých bolo zaujaté stanovisko ohľadne počiatku plynutia subjektívnej 2-ročnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení, vychádzajúc z ktorých za jej začiatok je potrebné považovať deň, kedy sa vykonal prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže v tom čase skutkové okolnosti a aj v tomto prípade museli byť žalobcovi zrejmé. Za tento moment teda nemožno považovať okamih, keď požiadal spotrebiteľ o právnu pomoc, a to či už advokáta

alebo združenie na ochranu spotrebiteľa. Dlžník sa musí dozvedieť o tom, že platil veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamžikom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí. Poukazuje na princíp „práva patria bdelym“. Nemôže ísť na úkor žalovaného, že subjektívna premlčacia doba by mala začať plynúť až odvtedy, kedy sa žalobca poradil s advokátom. Žalobca v tomto zmluvnom vzťahu vystupoval ako spotrebiteľ, teda slabšia strana, čo však neznamená, že jej bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej bez ohľadu na platné právo. Žalobca uhradil sumu požičanej istiny vo výške 6.660,- eur splátkou splatnou dňa 18.03.2016, z ktorého dôvodu je jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia po dátume 18.03.2018 premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote, keďže žaloba bola podaná až dňa 11.06.2018.

6. Dňa 26.06.2019 bolo súdu prvej inštancie doručené tiež odvolanie žalobcu smerujúce voči zamietajúcej časti rozhodnutia (výrok II.) a závislej časti o trovách konania (výrok III.), podané prostredníctvom právneho zástupcu žalobcu, v ktorom navrhuje odvolaciemu súdu zmenu napadnutého rozhodnutia v týchto častiach tak, že žalobe bude v celom rozsahu vyhovieť a jemu bude priznané právo na náhradu trov odvolacieho konania, a to v plnom rozsahu. Uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia, nesprávne skutkové a právne závery).

7. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného podané nebolo.

8. Vyjadrenie žalovaného k podanému odvolaniu žalobcu podané nebolo.

9. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd, skôr ako pristúpil k vecnému preskúmaniu odvolaní zisťoval, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), či odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote, osobami, ktorú sú na podanie odvolania oprávnené, ako aj to, či smerujú proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, teda skúmal splnenie zákonných predpokladov preto, aby rozhodnutie z hľadiska ich správnosti, bolo možné podrobiť vecnému odvolaciemu prieskumu.

10. Právo na súdnu ochranu nie je totiž absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a v rozhodovaní súdu nižšieho stupňa sa v občiansko-právnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občiansko-právny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občiansko-právny súdom (I ÚS 4/2011).

11. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť odvolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

12. Podľa § 362 ods. 1 veta prvá CSP, odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

13. Podľa § 121 ods. 2 CSP, do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť, určujúca začiatok lehoty.

14. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň (§ 121 ods. 4 CSP).

15. Lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde, alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (§ 121 ods. 5 veta prvá CSP).

16. Podľa § 386 písm. a) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene.

17. Z obsahu spisu (pripojenej elektronickej doručky na čl. 103) odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol doručený žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu elektronicke dňa 03.04.2019 (t. j. v stredu). Lehota na podanie odvolania proti napadnutému rozsudku začala tak plynúť nasledujúci deň po dni doručenia, t. j. dňa 04.04.2019 a jej posledný deň pripadol na 18.04.2019 (t. j. na štvrtok), čo bol riadny pracovný deň. Žalobca podal odvolanie prostredníctvom

svojho právneho zástupcu elektronicky (viď doručenia na čl. 130 spisu) dňa 26.06.2019, t. j. po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej odvolacej lehoty.

18. Z uvedeného dôvodu odvolací súd odvolanie žalobcu ako oneskorene podané odmietol podľa ust. § 386 písm. a) CSP bez toho, aby sa zaoberal vecnými námietkami uplatnenými v odvolaní.

19. S poukazom na uvedené zostávalo preskúmať spôsobilosť druhého odvolania (podaného žalovaným) z hľadiska naplnenia zákonných podmienok preto, aby ním napadnuté rozhodnutie mohlo byť vecne podrobené odvolaciemu prieskumu vo vzťahu ku ktorému odvolací súd nezistil nedostatky, ktoré by ho diskvalifikovali z odvolacieho prieskumu.

20. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore (žalovaný), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

21. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach - vyhovujúcej (výrok I.) a závislej o trovách konania (výrok III.) je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej časti - zamietajúcej (výrok II.) nepreskúmal, keďže táto suspenzívnym účinkom odvolania žalovaného dotknutá nebola.

22. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

23. V posudzovanej veci súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe (v rozsahu 1.936,28 eur s príslušným úrokom z omeškania), prostredníctvom ktorej sa žalobca domáhal nároku na zaplatenie celkovo sumy 2.398,01 eur s prísl. zo strany žalovaného, založiac svoje rozhodnutie v ťažiskovej časti na závere o zistení absencie niekoľkých obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere, nesprávne uvedenej RPMN v neprospech spotrebiteľa, následkom čoho posúdil žalobcovi poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov, a vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania, žalobu v rozsahu prevyšujúcom priznanú (nepremľčanú časť) zamietol. Súčasne vzhľadom na prevažujúci pomerný úspech žalobcu, tomuto priznal nárok na ich náhradu v rozsahu jeho čistého úspechu.

24. Žalovaný namietal nesprávne skutkové a právne závery týkajúce sa záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, nesprávne uvedenej RPMN, nepremľčaní celého uplatneného nároku, uplatňujúc tak dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

25. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

26. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený

právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

27. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď predovšetkým právny vzťah založený zmluvou o úvere posúdil ako spotrebiteľský (§ 52 a nasl. OZ), podriadený tiež režimu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, úver o. i. tiež pre nesprávne v zmluve uvedenú RPMN (v neprospech spotrebiteľa) podľa ust. § 11 ods. 1 písm. d), tiež absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. j) (nesprávne uvedenú celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť) zák. č. 129/2010 Z. z. (ďalej len „ZoSÚ“) v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (10.01.2014), posúdil ako bezúročný a bez poplatkov a správne posúdiac okamih plynutia premičania vo vzťahu k uplatnenému nároku, ktorý správne posúdil ako bezdôvodné obohatenie vzniknuté na strane žalovaného predstavujúce plnenie nad rámec istiny, súčasne správne posúdil, že žalovaným vznesená námietka premičania dopadá len na časť uplatneného nároku, z ktorého dôvodu čiastočne žalobe výrokom I. vyhovel (v rozsahu 1.936,28 eur s prísl. úrokom z omeškania) a vo zvyšnej časti z dôvodu účinkov vznesenej námietky premičania žalobu výrokom II. zamietol (§ 451 ods. 1,2, § 456, § 517 ods. 2, § 100 ods. 1,2, § 107 ods. 1-3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Správne tiež za aplikácie ust. § 255 ods. 1,2, § 262 ods. 1 CSP priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu jeho čistého úspechu v spore (61,5%). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie zákonné požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v rozsahu vyššie uvedených záverov a konštatuje správnosť jeho dôvodov v tomto smere (§ 387 ods. 2 CSP).

28. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného, uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti:

29. Nemožno pochybovať (a nespochybňuje to v odvolaní ani samotný žalovaný) o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu v zmysle ustanovení § 52 a nasl. OZ <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> založeného medzi stranami sporu zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom na tento spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, v ktorom má pôvod v konaní uplatňovaný nárok žalobcu voči žalovanému, súd prvej inštancie zákonu zodpovedajúcim spôsobom, vychádzajúc z princípu ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu, posúdiac, že naň dopadajú normy spotrebiteľského práva, podrobil ex offio prieskumu obsah zmluvy o tomto úvere z hľadiska toho, či obsahovala zákonné náležitosti. V čase uzatvorenia zmluvy platila právna úprava zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a súd prvej inštancie zo správne aplikovaných ustanovení označeného právneho predpisu platných a účinných ku dňu uzatvorenia dotknutej zmluvy aj vychádzal. Podľa dôvodovej správy k návrhu Zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (po prijatí publikovanom pod č. 129/2010 Z. z.) vo vzťahu k § 9, zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má, aby spotrebiteľ získal dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí tiež údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2, písm. j) ZoSÚ). Z vyššie uvedenej dôvodovej správy k ust. § 9 ods. 2 vyplýva účel, pre ktorý zákonodarca zakotvil požiadavku obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere - ktorým účelom je dostatočná informovanosť spotrebiteľa o podmienkach spotrebiteľského úveru, ktorá požiadavka bola premietnutá aj do normatívneho textu - do znenia zákona.

30. V posudzovanej veci bola zmluva o úvere uzavretá dňa 10.01.2014, preto sa na ňu vzťahovali ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia tejto zmluvy, teda v znení účinnom do 30. 04. 2014. V zmysle § 9 ods. 2 tohto zákona, sú stanovené pod písm. a) až y) obligatórne náležitosti, ktoré každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať, okrem všeobecných náležitostí (§ 43 Občianskeho zákonníka), aby zmluva o spotrebiteľskom úvere bola perfektným právnym úkonom. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona stanovuje sankciu pre veriteľa vo forme bezúročnosti

úveru a bez poplatkov v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), tiež r) až y). Takouto obligatórnou náležitosťou v zmysle písm. j) je tiež uvedenie údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaných na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, absenciu ktorých (okrem iných) ako podstatných náležitostí v dotknutej zmluve o úvere považoval súd za jednu z rozhodujúcich skutočností pre záver o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Sankcionovanie povinnosti poskytovateľa spotrebiteľského úveru vyplývajúcej zo zákona 129/2010 Z. z. uvedenej v § 11 ods. 1, je primerané vzhľadom k závažnosti porušenia povinnosti poskytovateľa úveru, ktorou sa zabezpečí cieľ, t.j. ochrana spotrebiteľa a tento následok odradí poskytovateľa úveru od konania, ktoré nezodpovedá cieľu a to, aby spotrebiteľovi bolo umožnené poznať podmienky zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje a rozsahu povinnosti plniť (rozsudok Súdneho Dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15). Keď zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 (teda tiež uvedené pod písm. j)) považuje sa poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Súdnou praxou akceptovaný výklad tohto ustanovenia jednoznačne smeruje k tomu (z hľadiska objasnenia významu právnych noriem), že týmto ustanovením chcel zákonodarca postihnúť skutočnosť absencie určitých obsahových náležitostí špecifickým následkom v podobe toho, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a to pri každom porušení uvedenom v § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., ktorý výklad z hľadiska sledovaného cieľa vyplýva aj z neskorších noviel tohto zákona.

31. Záver súdu prvej inštancie o absencii náležitosti zmluvy (resp. jej nesprávnom uvedení) podľa § 9 ods. 2 písm. j) (celkovej čiastke ZoSÚ, ktorú je potrebné spotrebiteľom zaplatiť) odvolateľ spochybňuje len v rovine všeobecného tvrdenia, keď namietá, že tento údaj neabsentuje, keďže v zmluve je pevne daná celková čiastka 9.982,08 eur, ktorú má celkovo spotrebiteľ na úver zaplatiť, v konkrétnostiach však neprodukuje v tomto smere žiadne tvrdenia, ktoré by spochybňovali skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie v tomto bode založil svoje rozhodnutie. V posudzovanej veci totiž, vychádzajúc z obsahu spisového materiálu, ako správne uvádza tiež súd prvej inštancie, v zmluve je síce uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (9.982,08 eur), tento údaj však vychádzajúc z výpočtu na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy (teda tak, ako to predpisuje právna úprava) nie je správny. Už len vychádzajúc z násobku počtu splátok (36) a výšky každej splátky (284,07 eur) je zrejme, že žalobca má splatiť celkovo čiastku 10.226,52 eur (teda viac) oproti údaju uvedenému v zmluve (9.982,08 eur), ktorý mu mal poskytnúť hodnovernú informáciu o tom, akú celkovú čiastku mal žalobca ako spotrebiteľ na danom úvere zaplatiť. Zjavne do celkových nákladov nebola zahrnutá (a odvolateľ to v odvolaní ani nespochybňuje) časť splátky na poistné čo pri počte splátok 36 splátok/á 5,30 eur predstavuje čiastku 190,80 eur a tiež poplatok za zmenu splátky v sume 53,64 eur (36 splátok/á 1,49 eur), čo nepochybne ovplyvňuje aj správnosť údajov o RPMN. Uvedenie nesprávneho údajov v tomto smere, má pritom rovnaké dôsledky, ako by tento v zmluve uvedený nebol vôbec, pričom jeho absencia bez ďalšieho postačuje z hľadiska odvolacieho prieskumu pre záver, že súd prvej inštancie správne úver posúdil ako bezúročný a bez poplatkov. Nemožno totiž pochybovať, že za týchto okolností nedošlo k naplneniu účelu, pre ktorý tento obligatórny údaj musí byť v zmluve zavedený, ktorým je dostatočná informovanosť spotrebiteľa o podmienkach spotrebiteľského úveru, ale naopak zvolenou konštrukciou došlo k zavádzaniu spotrebiteľa.

32. Keďže pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru postačí absencia čo i len jednej obligatórnej náležitosti zmluvy, bez dopadu na vecnú správnosť rozhodnutia v jeho napadnutej časti, boli odvolacie námietky žalovaného vzťahujúce sa k ďalším, podľa názoru súdu prvej inštancie súbežne absentujúcim obligatórnym náležitosťami zmluvy, s ktorými sa z dôvodu hospodárnosti už nemal dôvod za týchto okolností odvolací súd zaoberať. Len okrajovo k obsahovým tvrdeniam žalovaného, ktorých ústredným motívom je prezentovanie esenciálnych náležitostí zmluvy ako jednoznačne pre spotrebiteľa opoznatelných, že samotný odvolateľ zrejme z obsahu zmluvy nemá jasno v tom, aká je doba trvania úveru, keď uvádza, že pri počte mesačných splátok 36 má byť spotrebiteľovi jasné, že doba trvania úveru je 60 mesiacov.

33. Nad rámec vyššie uvedeného (keďže ťažisková časť odvolania smeruje proti záveru súdu prvej inštancie o absencii presného údajov o RPMN v zmluve, čo priamo nadväzuje na nesprávne, vyššie uvedenú obligatórnu náležitosť zmluvy), odvolací súd uvádza, že je síce pravdou, že súdna prax (vychádzajúc tiež z rozhodnutí na ktoré poukazuje odvolateľ) nie je jednotná v otázke posúdenia, či uvedenie RPMN v čase uzatvorenia zmluvy prostredníctvom rozpätia (v konkrétnostiach posudzovanej veci od 31,4% do 33,8%) spĺňa požiadavku presnosti a určitosť, teda jej jednoznačné vyjadrenie,

na podmienky posudzovanej veci však vo svetle dosiahnutia priaznivejšieho rozhodnutia v prospech odvolateľa, je akákoľvek polemika v tomto smere bez právneho významu, keďže jednoznačne ani horná hranica tohto rozpätia, nekorešponduje so správnosťou výpočtu RPMN po dosadení všetkých rozhodujúcich parametrov zmluvy do príslušného vzorca, ktorá je takto 34,97%, teda vyššia, ako je v zmluve uvedená horná hranica rozpätia, čo je ďalším zákonným dôvodom indikujúcim už nad rámec záveru o absencii identifikovanej náležitosti zmluvy k posúdeniu poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov.

34. Podľa § 11 ods.1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

35. Súd prvej inštancie posúdil, že okrem absencie identifikovaných obligatórnych náležitostí zmluvy, je poskytnutý úver bez úrokov a poplatkov tiež z dôvodu, že RPMN bola v spotrebiteľskej úverovej zmluve uvedená v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa, s čím sa možno plne, posúdiac rozhodujúce skutočnosti, identifikovať.

36. RPMN, alebo ročná percentuálna miera nákladov, je totiž súhrnom poplatkov a úrokov, ktoré si veriteľ účtuje za poskytnutie úveru či pôžičky, predstavuje teda celkové náklady na úver a slúži spotrebiteľovi na to, aby mal možnosť porovnať náklady na jednotlivé úvery a vybrať si ten najvhodnejší. Zahŕňa tak jednorazové poplatky za poskytnutie úveru, ako aj pravidelné poplatky zahrnuté do pravidelných splátok úveru, v konkrétnosti teda aj poistné, či poplatky za zmenu splátky. Čím nižšia je RPMN, tým je úver lacnejší a pre spotrebiteľa výhodnejší, samozrejme za predpokladu, že je vypočítaná správne, teda ak zohľadňuje všetky náklady, ktoré v súvislosti s poskytnutím úveru bude povinný spotrebiteľ zaplatiť.

37. Súd prvej inštancie správne posúdil, že dôvodom, prečo je úver o. i. bezúročný a bez poplatkov je tá skutočnosť, že do celkových nákladov spotrebiteľského úveru neboli zahrnuté splátky poistného (v sumárnej čiastke 190,80 eur), ako ani poplatky spojené so zmenou výšky splátok v celkovej výške 53,64 eur (nehovoriac o tom, že tento poplatok napriek jeho účtovaniu nebol ako správne poznamenáva súd prvej inštancie ani vyvážený protiplnením) čo nepochybne bolo spôsobilým údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa ovplyvniť a žalovaným uvádzané rozpätie RPMN ani na jeho hornej hranici (33,8%) tak nezodpovedá reálnemu obrazu o tom, aké náklady mal žalobca v skutočnosti v spojitosti s poskytnutým úverom znášať. Vychádzajúc z obsahu zmluvy sa do tejto premietli len náklady bez týchto poplatkov a poistného, teda niet pochybnosti o tom, že RPMN bola v zmluve uvedená jednoznačne a bez zásadnejších pochybností tiež účelovo a zavádzajúco v neprospech žalobcu, keďže nezohľadňovala všetky náklady, ktoré mal spotrebiteľ v súvislosti s úverom znášať pri použití ktorých by správna RPMN bola vo výške 34,97%, ktorému konaniu rozhodne vo svetle ochrany spotrebiteľa nemožno poskytnúť ochranu prostredníctvom iného, v jeho prospech spôsobilého záveru v tomto smere.

38. Vychádzajúc teda zo správnosti záveru spočívajúceho v tom, že žalovaným poskytnutý úver žalobcovi je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho plnenie poskytnuté žalobcom nad rámec sumy skutočne poskytnutého úveru predstavuje na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie s povinnosťou jeho vrátenia (§ 451 a nasl. OZ), pričom nebolo sporným v konaní, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 6.660,- eur, na úver zaplatil sumu 9.058,01 eur, teda na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 2.398,01 eur, správne súd prvej inštancie dôvodnosť tohto nároku následne posudzoval vo svetle účinkov žalovaným vznesenej námietky premlčania (§ 100 ods. 1,2, § 107 ods. 1-3 OZ).

39. Zostávajúcou časťou odvolania (pomerne obsiahlou, nie však na podmienky posudzovanej veci adresnou) odvolateľ spochybňuje práve stanovenie počiatku plynutia premlčania tvrdiac (s odkazom na ním citované rozhodnutia zo súdnej praxe, tiež vyššieho súdu, príkladmo NS SR pod sp.zn. 1Cdo 67/2011, či 3Cdo 169/2017 a ďalšie), že za začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej lehoty žalobcovi na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, kedy tiež rozhodujúce skutkové okolnosti už boli známe (v tomto prípade žalobcovi), na konkrétnosti posudzovanej veci však súčasne protirečivo k uvedenému názoru tvrdí, že keďže žalobca uhradil poslednú splátku istiny dňa 18.03.2016, od tohto dátumu mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie, avšak podľa jeho názoru celého požadovaného nároku na

vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom vzhľadom na dátum doručenia žaloby súdu (11.06.2018) je tento v celom rozsahu premlčaný.

40. S vyššie uvedenými námietkami žalovaného sa dostatočne a zrozumiteľne vysporiadal už súd prvej inštancie (v bodoch 11/ a 12/ odôvodnenia), s ktorého závermi sa odvolací súd plne identifikuje.

41. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného v tomto smere odvolací súd dodáva, že nemožno predovšetkým identifikovať dôvod, pre ktorý sa žalovaný odvoláva obsahlo na závery plynúce z rozhodnutí iných súdov (ktoré v odvolaní identifikuje) v ktorých bola riešená otázka začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v obdobných veciach, pretože súd prvej inštancie svoje rozhodnutie na odlišných záveroch nezaložil. Počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nespájal s momentom žalobcovho kontaktu s kvalifikovaným právnym zastúpením, či kontaktom so združením na ochranu spotrebiteľa a pod., ale identicky ako súdy v odvolateľom identifikovaných veciach považoval za rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený subjekt (žalobca) dozvedel, v tomto prípade o tom, že platil veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny, čo bolo podľa jeho názoru momentom uskutočnenia plnenia nad rámec istiny. Avšak v konkrétnostiach posudzovanej veci, keďže žalobca plnil v splátkach, logicky nemohlo vo vzťahu k celému následnému plneniu (nad rámec istiny) u žalovaného dôjsť v jedinom okamihu (teda aj k vzniku bezdôvodného obohatenia), ale postupne vždy v okamihu zaplatenia tej ktorej splátky nad rámec istiny, zaplatením ktorej vždy v jej výške na strane odvolateľa vznikalo ďalšie a ďalšie bezdôvodné obohatenie (a súčasne s ním aj vedomosť žalobcu o jeho vzniku) a tak aj počiatok plynutia premlčania nemohol byť jednotný, ale nevyhnutne sa musel viazať vždy jednotlivito ku každej zaplatenej samostatnej splátke (bez zaplatenia ktorej by samozrejme k jeho vzniku nedošlo), ako to správne ustálil tiež súd prvej inštancie. Predpokladom toho totiž, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je možné uplatniť, je nevyhnutne potrebné, aby bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo (k čomu ako bolo vyššie uvedené dochádzalo postupne v dôsledku platenia splátok nad rámec istiny poskytnutého úveru). Týmto spôsobom sa tak nepremičanými stali splátky zaplatené v období dva roky pred podaním žaloby, čo v sumáre predstavovalo čiastku 1.936,28 eur na zaplatenie ktorej aj správne súd prvej inštancie žalovaného spolu s príslušným úrokom z omeškania zaviazal.

42. Odvolacie námietky žalovaného tak neboli spôsobilé privodiť v prospech neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

43. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti (vyhovujúcej - výrok I.) je vecne správne (za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia aj v časti o priznanom úroku z omeškania a závislej o náhrade trov konania - výrok III.), preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v tomto rozsahu potvrdil.

44. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP tak, že priznal nárok na ich náhradu žalobcovi vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 61,5% čo predstavuje jeho čistý úspech v odvolacom konaní (výška ktorého bola identická s jeho pomerným úspechom v konaní pred súdom prvej inštancie). Žalovaný síce v odvolacom konaní vo vzťahu k ním vzneseným odvolacím námietkam úspech nezaznamenal, avšak žalobca zaznamenal na svojej strane v dôsledku oneskorene podaného odvolania čo do zamietajúcej časti rozhodnutia, dôsledky identické v princípe s dôsledkami za procesné zavinenie zastavenia odvolacieho konania v tejto časti, čo sa nevyhnutne muselo premietnuť aj do výšky trov odvolacieho konania na ktoré mu spravodlivo vznikol nárok.

45. O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

46. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Lehoty ustanovené zákonom na vykonanie procesného úkonu stranami v konaní v čase od 27.marca 2020 do 30. apríla 2020 neplynú (§ 2 ods. 1 zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).